

KAPITOLA 1.

1849

Elvira Carrisfordová potlačila zívnutí. Byla na cestě už od časného rána a vzduch v dostavníku se ani nepohnul. Baculatá dáma, která seděla naproti ní, trvala na tom, aby neotvírali okna, bála se, aby se v chladném listopadovém vzduchu nena-chladila.

Kromě baculaté dámy tu seděl ještě duchovní, který si olízl prst pokaždé, když otočil stránku v misálu, statkářova žena, která rozdávala chléb a sýr komukoli, kdo začal mít hlad, a dvě sestry – staré panny se žlutými rukavicemi.

Nejvíce ale Elviru zajímal mladý pár. Mladík s dívkou na sebe hleděli tak často a s takovou oddaností, že si Elvira byla jistá, že utekli z domova, aby se mohli tajně vzít. Mladík měl otrhané manžety a odřené boty. Působil chudým dojmem, zatímco dívka vypadala, že pochází z významnější rodiny. Měla boty z telecí kůže a ruce zanořené v bílém kožešinovém rukávníku. Elvira usoudila, že její rodiče měli námitky proti tomu, že se zamilovala do muže nižšího původu, a tak souhlasila s útekem.

Elvira sledovala, jak jí mladík něžně upravuje plášť přehozený přes ramena. S pocitem bodavé bo-

lesti zauvažovala, jestli se na ni někdy bude někdo dívat tak obdivně.

Pak otočila hlavu a zahleděla se ven skrz špinavé okénko. Mladý pár ji fascinoval zejména proto, že jí připomněl její vlastní rodiče. I oni se vzali přes odpor rodiny. Její otec byl chudý – hudebník – a matka pocházela z bohaté rodiny, která jejich svazek neschvalovala.

Elvira uvažovala, jestli i matka měla při útěku na sobě boty z teletiny a jestli boty jejího otce byly odřené a manžety otrhané. Pak si povzdechla a opřela si hlavu o okno.

Svého otce nikdy nepoznala. Zemřel dřív, než se ona narodila. Matka zemřela dva roky po něm a Elviru vychovala matčina starší sestra, teta Willis.

Teta Willis se nikdy nevdala. Neměla muže ráda téměř stejně, jako nesnášela děti, a neměla velkou radost z toho, že jí svěřili malou Elviru. Byla to však zbožná žena a její výchovu považovala za svou povinnost. Rovněž považovala za svou povinnost vychovat ji tak, aby nikdy nezopakovala chybu své matky, Winony.

„Pokud se dívka opravdu musí provdat,“ říkávala jí – a domnívala se, že většina dívek kvůli své nesamostatné povaze jinou možnost nemá – „pokud se dívka musí vdát, ať je to alespoň za skutečného šlechtice, jako se to povedlo mé sestře Wilhemině.“

Wilhemina se provdala za lorda Basehearta, bohatého a mocného šlechtice s pěkným zámekem a rozlehlými pozemky v Herefordshiru – a ne za chudého a nemocného hudebníka, jako byl Elviřin otec, který nedokázal žít ani tak dlouho, aby Elviru spatřil.

„Má ubohá naivní sestřička Winona,“ lamentovala často teta Willis. „Jsem si jistá, že nebýt tvého otce,